

«Aldri igjen» har skjedd igjen

Av Elin Elkouby

Det hadde vært stille lenge. Hvor lenge? Nei, det vet jeg ikke. Vi har blitt vant til at raketter blir sendt mot oss fra Gasa og det varer som regel ikke så lenge, før vi får en pause igjen. Men denne morgenen var annerledes.

Høsten hadde vært varm og vi sov med åpne vinduer. Da sirenene begynte å ule med full styrke var det som om lyden trengte seg langt inn i marginen. Overgangen fra sovende til våken ble brutalt kort, fordi vi ikke har mer enn førtifem sekunder på å komme oss opp, ned trappa og inn i bomberommet.

Vårt område ligger parallelt med Ashdod og vi kjenner vibrasjonene fra rakettenes som treffer bakken, fra Ashkelon og nordover. I tillegg både kjenner og hører vi de som nøytraliseres i luftrommet over oss. Denne morgenen var det mer intenst. Jeg sa til mannen min at «*Dette er noe helt annet enn det vi er vant med.*» Senere fikk vi vite at mellom klokka sju og ni hadde Israel blitt bombardert med tusenvis av raketter. Ikke alle truet vårt område, men bakken ristet og det smalt uten opphold.

Sjokket kom da vi slo på TV`n og så at grensegjerdet til Gasa hadde en stor åpning og at hvite, firehjulsdrevne biler med åpent lasteplan kjørte inn i Israel. Det var mye militært utstyr på lasteplanet og på hver av bilene var det tre terrorister med maskingevær som sto oppreist og holdt seg fast i en bøyle på høyde med biltaket. Det vi fikk av informasjon var ikke fra våre egne reportere, men fra Hamas som hadde kamerafolk og reportere på plass for å dokumentere det som skjedde.

Jeg begynte å telle biler og konkluderte med at det kunne være så mange som 50 væpnede terrorister som hadde greid å komme seg inn på israelsk side. Det var et langt høyere tall enn vi tidligere hadde forestilt oss kunne være mulig!

Alle israelere vet at det er flere tunneller under bakken på Gazastripen enn det er bilveier. En stor del av verdens-samfunnets pengestøtte til «palestinernes sak» har blitt investert i sement, armeringsjern og våpen. Mange av disse tunellene ble kalt «terrortuneller» fordi de ledet mot Israel og hadde blitt laget i den hensikt å få terrorister inn på israelsk side som skulle kidnappe, bedøve og dra gislene med seg tilbake gjennom tunellene. Det har kostet flere billioner å få blokkert disse tunellene under bakkenivå. På bakgrunn av dette virket det surrealistisk å se at grensegjerdet over bakken ble forskjøvet av en enkel bulldoser slik at de hvite bilene kunne passere. Hvor var vårt forsvar? Hvordan var dette mulig?

Utover dagen fortsatte vi å pendle mellom bomberommet og TV-stua. Aldri tidligere har nyhetssendinger medført større uro og smerte. Hver gang vi kom opp trappa ble vi møtt med nye sjokkerende opplysninger. Vi fikk se stadig flere åpninger i grensegjerdet og forsto at antallet terrorister var mye høyere enn tidligere antatt. De kom kjørende med biler, på motorsykler, på tråsykler, til hest, til fots og i tillegg via lufta med paraglidere. Noen var trenede Hamas-terrorister, mens andre var sivile som var utstyrt med ulike våpen.

Så kom filmklippene som viste hundrevis av ungdommer som flyktet for livet. De var deltakere på en musikkfestival som hadde danset og sunget hele natta. Da rakettalarmen gikk klokka halv sju ble det opplyst på høyttalerne at festivalen var avlyst og at de måtte komme seg vekk så fort som mulig. Da noen av ungdommene

så paragliderne komme dalende ned blant dem, trodde de at det var en del av festival-arrangementet. Deretter kom kuleregnet og granatene.....

Vi hørte ikke noe fra vår statsminister, våre politiske ledere, representanter fra det militæret eller fra politiet, og vi undres på **«hvor i all verden har de gjort av seg?»**

Men vi ble informert av Hamas som flittig filmet alle framstøt. Vi så dem kjøre inn gjennom portene til jødiske jordbrukslandsbyer, så dem løpe rundt husene, hørte dem skyte, ta seg inn i hus, kaste granater, hørte folk som skrek i panikk, fikk se familier som var bakkbundet og med skrekkslagne ansikter og små barn sammen med sine foreldre. Vi hørte dem rope «Allah hu achbar...allah hu achbar», mens de i ekstatisk glede satte fyr på biler og hus og drepte mange.

Våre egne reportere sorterte informasjonen fra Hamas og sparte oss for de verste filmsnuttene. Etter hvert begynte de å dele med oss de fortvilede stemmene fra folk som hvisket at de hadde tatt tilflukt i bomberom og at de kunne høre terrorister romstere i husene deres. *«Hvorfor svarer ingen på nødtelefonnummere? Hvorfor kommer ingen og hjelper oss?»*

Ettersom timene passerte ble disse stemmene tause. Kvelden kom, og vi gikk vi til sengs med beskjed om at det sannsynligvis var hundrevis av terrorister i landet. Vi forsto at bomberommet ga god beskyttelse mot raketter, men at det kanskje var det minst beskyttende rommet dersom terrorister skulle ta seg inn. Det ble ingen god nattesøvn. Jeg sov urolig og våknet ofte. Mannen min hadde mareritt og vred seg panisk i søvnen.

I dagene og ukene som fulgte har grusomme realiteter blitt avslørt. Vi har kun dårlige nyheter på TV og ingen andre programmer enn nyhetssendinger. Det er

andre tanker som fyller hodene våre nå enn de som fylte oss før sjuende oktober. Vi begraver våre døde hver dag. Noe av det som sliter mest er følelsen av å stå alene overfor en verden som totalt mangler forståelse for den situasjonen vi befinner oss i, nemlig at vi må bekjempe en fiende som ikke har noe annet mål enn å fjerne Israel fra kartet. Israel står overfor en eksistensiell trussel!

En hel nasjon er traumatisert av den grenseløse brutaliteten som ble utført og vi er vanvittig slitne **fordi vi våkner opp til sjuende oktober hver dag.**